

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Ladislava Derky a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Evou Decroix, advokátkou se sídlem Jiráskova 25, Jihlava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2015, čj. 46095-5/2015-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 8. 2016, čj. 10 A 19/2016-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Českých Budějovicích dne 5. 2. 2016 žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2015, jímž bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen celního úřadu), ze dne 31. 7. 2015 jen tak, že byl v bodu I. výroku doplněn odkaz na § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) a v ostatním bylo rozhodnutí ponecháno beze změny. Uvedená změna neměla vliv na výši uloženého kázeňského trestu a odvolání žalobce tedy nebylo vyhověno. Rozhodnutím celního úřadu byl žalobce uznán vinným z jednání, jež má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 12. 2014 v 14:00 hodin jako řidič osobního automobilu Hyundai Santa Fe v městysi Nový Rychnov způsobil dopravní

nehodu. Při odbočování nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla, dopravně technickému stavu pozemní komunikace a povětrnostním podmínkám. Na zledovatělém povrchu vozovky dostal s vozidlem smyk, vyjel vlevo mimo komunikaci, kde poškodil kamenné oplocení zahrady domu čp. X, čímž porušil povinnost danou ustanovením § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce byl rovněž uznán vinným z jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dopravní nehodu neoznámil Policii ČR, čímž porušil povinnost danou ustanovením § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu a ustanovením § 47 odst. 5 písm. a) téhož zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku soud uvedl, že zůstalo sporným, zda uvedené vozidlo řídil žalobce, eventuálně V. L.. Žalobce i V. L. uvedli, že vozidlo řídila V. L., vozidlo dostalo smyk na kluzké vozovce a následně došlo k nárazu do plotu u domu čp. X v N. R.. Žalobce uvedl, že V. L. narazila do hromady kamení, přičemž v rámci podání vysvětlení na Policii ČR uvedla, že narazila přední částí do kamenného oplocení zahrady domu. Z výpovědi svědka T. J., majitele domu čp. X v N. R., vyplývá, že žádná hromada kamení na místě dopravní nehody nebyla, opodál byly kameny, zídka u značky před událostí nebyla poškozena. Z výpovědi svědka Z. P. vyplývá, že uslyšel náraz, a následně viděl vozidlo a čerstvé spadlé kameny zídky na stranu do zahrady, přičemž na místě řidiče seděl muž. Z místa spolujezdce vystoupila žena s tmavými vlasy, která se šla podívat na způsobenou škodu. Následně vozidlo, které řídil muž, vycouvalo zpět na vozovku a odjelo.

[3] Soud dále uvedl, že správní orgán předvolal jako svědka L. N. a R. N.. Na předvolání oba svědci zaslali písemnou omluvu. Sdělili, že odkazují na své výpovědi, které poskytli policii. Z podání vysvětlení L. N. a R. N. vyplývá, že uvedené vozidlo, které narazilo do kamenného oplocení domu, řídil muž; z místa spolujedoucího řidiče vystoupila žena s tmavými vlasy. Výpověď L. N. a R. N. tedy zcela koresponduje s výpovědí svědka Z. P.. Správný je proto i závěr správních orgánů, že výpověď svědkyně L. je nevěrohodná a účelová a je i rozpor v její svědecké výpovědi ohledně popisu průběhu události po dopravní nehodě, jestliže policii dne 29. 1. 2015 sdělila, že narazila do kamenného oplocení zahrady a následně uváděla, že narazila do hromady kamení. Nelze přisvědčit tvrzení svědkyně, že řídila vozidlo, jestliže tři osoby uvádí, že předmětné vozidlo řídil muž a že bezprostředně po nárazu z místa spolujezdce vystoupila žena za účelem zjištění případné škody. Z výpovědi svědka P. rovněž vyplývá, že svědek jednal s panem T., u kterého byl žalobce na návštěvě, přičemž pan T. potvrdil, že auto řídil žalobce. Rovněž z postoje žalobce, který sám nabízel poškozenému T. J. finanční vyrovnání, lze usoudit, že předmětné vozidlo řídil žalobce, nikoli V. L.. Správní orgán proto správně při rozhodování vycházel ze svědecké výpovědi Z. P., který viděl celou událost bezprostředně po nárazu, přičemž jeho svědecká výpověď koresponduje s podáním vysvětlení R. N. a L. N.. Soud proto uzavřel, že jednoznačně byl na základě shora uvedených výpovědí prokázán skutkový stav věci a učiněn i správný závěr, že vozidlo řídil žalobce.

[4] Soud neshledal důvodnou výhradu žalobce, že jsou pochybnosti o tom, jaký byl stav zídky po nehodě. K poškození zídky se vyjádřil svědek Z. P. a poškozený T. J.. Kromě toho poškození zídky plyne též z fotodokumentace pořízené Policií ČR. Soud

pokračování

proto uzavřel, že k poškození zídky došlo v důsledku uvedené dopravní nehody. Sám žalobce si byl vědom poškození zídky, neboť nabízel poškozenému J. finanční odškodnění ve výši 3 000 Kč. Soud zdůraznil, že pro uvedené řízení není právně významným rozsah poškození zídky. Žalobu shledal nedůvodnou a jako takovou ji zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále stěžovatel) včas kasační stížnost, ve které navrhl rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Stížnost odůvodnil tím, že žalovaný nevzal v úvahu výpověď stěžovatele a jeho partnerky V. L., kteří označili za řidiče svědkyni V. L.. Není vyloučeno, že poškození zídky mohl způsobit jiný automobil při parkování do garáže poškozeného. Za zásadní skutečnost označil stěžovatel stav zídky po dopravní nehodě; podle jeho názoru nemohl osobní automobil, projíždějící minimální rychlostí zbořit dvoumetrový pruh kamenné zídky a vymrštit kameny do téměř půlmetrové vzdálenosti na obě strany zídky.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku. Uvedl, že náraz vozidla řízeného žalobcem do zídky před domem pana J. a i její poškození jsou dostatečně podložené svědeckými výpověďmi i jednáním žalobce po nehodě, když se chtěl finančně vyrovnat s majitelem zídky. Otázka odpovědnosti žalobce za škodu a otázka jejího rozsahu (míry poškození zídky) nebyla předmětem řízení, proto nebylo třeba se jimi hlouběji zabývat - postačoval podložený závěr o poškození zídky žalobcem při řízení vozidla.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátkou dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] NSS přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, v tomto případě žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost, ať již pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů.

[10] Stěžovatel vznesl v kasační stížnosti a předtím též ve správní žalobě dvě skutkové námitky. Zaprvé, že vozidlo neřídil on, nýbrž V. L.. Zadruhé, že zídka nebyla v důsledku střetu s vozidlem poškozena v rozsahu tvrzeném poškozeným T. J., resp. že zídka mohla být po uvedeném střetu dodatečně poškozena někým jiným.

[11] Ohledně první námitky se NSS ztotožnil se skutkovým závěrem krajského soudu, dle něhož oba správní orgány správně shledaly jako prokázané, že vozidlo řídil stěžovatel, nikoliv V. L.. Tento skutkový závěr se opíral jak o vysvětlení podané svědky L. N. a R. N. na policii, tak i o svědeckou výpověď Z. P.. Dále i postup stěžovatele, který nabízel poškozenému T. J. finanční vyrovnání, svědčí závěru, že předmětné vozidlo řídil stěžovatel. Ohledně použití podání vysvětlení učiněného na policii L. N. a R. N. krajský soud správně dovodil s odkazem na rozsudek NSS z 30. 1. 2008 sp. zn. 2 Afs 24/2007, že tato vysvětlení (obecně řečeno listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí z jiných řízení) mohou být podkladem pro rozhodnutí, pokud se nejedná o jediné důkazy.

[12] Stěžovatel činí sporným rozsah poškození zídky, avšak jak správně konstatoval krajský soud a též žalovaný ve vyjádření ke stížnosti, otázka tohoto rozsahu a ani odpovědnosti stěžovatele za škodu způsobenou jinému neměla pro správní řízení žádný význam. Je nutno vzít v úvahu, že v uvedené správní věci se jednalo o uložení pokuty dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016 za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. i) uvedeného zákona (v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) stěžovatel neohlásil dopravní nehodu policistovi). Podle § 47 odst. 3 písm. b) v návaznosti na § 47 odst. 5 písm. a) uvedeného zákona byl stěžovatel povinen ohlásit dopravní nehodu policii, neboť došlo ke hmotné škodě na majetku třetí osoby, přičemž se nejednalo o škodu na vozidle účastnícím se dopravní nehody. Dále byla tato pokuta uložena i za porušení povinnosti stanovené v § 18 odst. 1 uvedeného zákona, tj. povinnosti přizpůsobit rychlost jízdy svým schopnostem, vlastnostem vozidla, stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace a povětrnostním podmínkám. Tyto porušené povinnosti nemají nic společného s rozsahem škody způsobené T. J. na jeho zídce, tento rozsah nemůže nic změnit na uložené pokutě dle zákona o silničním provozu ani co do důvodu ani co do výše. V dané věci se nejedná o civilní spor o náhradu škody mezi poškozeným T. J. jako žalobcem a stěžovatelem v postavení žalovaného, ve kterém by byl řešen rozsah způsobené škody.

[13] Vzhledem k tomuto závěru byl nadbytečný požadavek stěžovatele na provedení důkazu znaleckým posudkem, kterým měla být zjištěna výše škody způsobené na kamenném oplocení zahrady (zídce).

[14] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro nesprávný právní názor krajského soudu ani pro vady řízení či nepřezkoumatelnost rozsudku.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[15] NSS s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. ve prospěch úspěšného žalovaného s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně nad rámec běžné úřední činnosti. NSS proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu